

ประโยค ป.ธ. ๖
แปล ไทยเป็นมคธ
สอบ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

๑. พระนักเทศน์กล่าวว่า อย่าทำอย่างนี้เลย ท่านครับ อย่าทำอย่างนี้เลย เมื่อพระเถระพูดว่า หยุดเถิดคุณ ได้กลับไปแล้ว ฯ พระนักเทศน์นั้น วันรุ่งขึ้นเข้าไปบ้านใกล้ (วัด) เมื่อพวกมนุษย์ถามว่า ท่านขอรับ พระคุณเจ้าผู้เจริญทั้ง ๒ รูป ไปไหน จึงตอบว่า โยม อย่าถามเลย พระเถระผู้เป็นชีวิตันของพวกท่าน วันวาน ทำการทะเลาะกันแล้วออกไป (ทั้งคู่) อาตมาแม้ร้องขออยู่ก็ไม่สามารรถ (จงใจ) ให้กลับไปได้ ฯ ในคนเหล่านั้น คนเบาปัญญา ไปได้หนึ่งเงียบ ฯ

ส่วนคนฉลาดคิดในใจว่า ตลอดเวลาเพียงนี้ พวกเราไม่เคยเห็นข้อผิดพลาดอะไร ๆ ของพระคุณเจ้าผู้เจริญทั้ง ๒ รูป ชะรอยภัยเมื่อเกิดขึ้นแก่ทั้ง ๒ รูปนั้น น่าจักเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะอาศัยพระนักเทศน์รูปนี้ ได้เป็นผู้ถึงความเสียใจแล้ว ฯ ขึ้นชื่อว่าความสบายใจ พระเถระเหล่านั้นไม่ได้ (รับ) ในที่ที่ไปแล้ว ฯ พระมหาเถระคิดว่า โอ กรรมหนักภิกษุใหม่ทำแล้ว (เพราะ) เธอได้พูดกะภิกษุผู้จรรยา ชื่อที่ตนเห็นเพียงครู่ยามว่า อย่าได้ทำการคบหากับพระมหาเถระรูปนี้นะ ฯ ฝ่ายพระอนุเถระนอกนี้ ก็ได้คิดว่า โอ พระมหาเถระทำกรรมหนัก ท่านพูดได้กับภิกษุชาจร ชื่อที่ตนเห็นเพียงชั่วครู่ว่า อย่าได้กระทำการสมคบกับพระอนุเถระรูปนี้นะ ฯ พระเถระทั้งสองรูปเหล่านั้น มิได้มีการทอ้งบ่น มิได้มีการใส่ใจนึกถึงกัน (อีก) เลย ฯ ล่วงไปได้ ๑๐๐ ปี พระเถระทั้งสองรูปนั้น ได้ไปวิหารแห่งเดียวกันในปัจจุบันนี้ ฯ เสนาสนะแห่งเดียวกันเช่นกัน ถึงแก่ท่านทั้งสองนั้น ฯ เมื่อพระมหาเถระเข้าไปนั่งบนเตียงแล้ว แม้พระอนุเถระนอกนี้ ก็เข้าไป ฯ

๒. พระมหาเถระ พอเห็นพระอนุเถระนั้นเท่านั้น ก็จำได้ ไม่สามารถจะอดกลืน น้ำตาไว้ได้ ๕ ฝ่ายพระอนุเถระนอกนี้ จำพระมหาเถระนั้นได้มีนัยน์ตาน้ำตาคลอเบ้า ครุ่นคิดว่า เราจะทักหรือไม่ทักหนอแล แล้วคิดได้ว่าข้อนั้น เป็นภาพ (หลอน) ที่ไม่ควรเชื่อ จึงไหว้ พระเถระแล้วพูดว่า ท่านขอรับ ผมถือบาตรและจีวรของท่านเที่ยวไปตลอดเวลาเท่านี้ เออ ก็ มรรยาทอันไม่สมควรอะไร ๆ ในทวารทั้ง ๖ มีกายทวารเป็นต้นของกระผม เป็นสิ่งที่ท่าน เคยเห็นแล้วหรือ ๕ ไม่เคยเห็นเลย คุณ ๕ เมื่อเป็นเช่นนั้น เพราะเหตุไร ท่านจึงได้พูดกับ พระนักเทศน์ว่า อย่าคบหากับพระอนุเถระรูปนี้นะ ๕ คุณ ผมมิได้พูดอย่างนี้เลย นัยว่า ใน ระหว่างเรา คุณก็พูดอย่างนี้ (เหมือนกัน) ๕ ท่านขอรับ ถึงผม ก็ได้พูด (เช่นกัน) ๕ พระ เถระทั้งสองรูปทราบได้ในขณะนั้นว่า เรื่องอย่างนี้ คงจักเป็นสิ่งที่พระนักเทศน์นั้นปรารถนา จะทำลายเราทั้งสองจึงพูดออกไปแล้ว ดังนี้ จึงแสดงโทษกะกันและกันแล้ว ๕ พระเถระทั้ง สองรูปนั้น ไม่ได้ความโปร่งใจมาเป็น ๑๐๐ ปี เป็นผู้พร้อมเพรียงกันได้ในวันนั้น ชักชวน กันว่า มาเถิด พวกเรา จักคร่าพระนักเทศน์รูปนั้นออกจากวิหารนั้น แล้วหลีกไป ได้ไปถึง วิหารนั้นโดยลำดับ ๕ ฝ่ายพระนักเทศน์เห็นพระเถระทั้งสองรูป ได้เข้าไปใกล้เพื่อรับบาตร และจีวร ๕ พระเถระทั้งสองรูปชี้นิ้วส่ำทักว่า ท่านเป็นผู้ไม่สมควรจะอยู่ในวิหารแห่งนี้ (อีก ต่อไป) ๕ พระนักเทศน์นั้น ไม่สามารถที่จะดำรงอยู่ได้ จึงหนีออกไปในทันใดนั้นเอง ๕ ครั้งนั้นสมณธรรมที่เธอได้ทำไว้ตลอดสองหมื่นปี ไม่สามารถจะรองรับได้ ๕ เธอเคลื่อน จากอัฐภาพนั้นแล้วเกิดในอเวจีมหานรก ถูกไฟไหม้สิ้นพุทธานดรหนึ่ง มีอัฐภาพมีประการ ดังกล่าวแล้ว เสวยทุกข์อยู่ที่ภูเขาคิชฌกูฏ ในบัดนี้ ๕

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ.๖

แปล ไทยเป็นมคธ

๑. ฅมมกถิโก ภนเต มา เอวํ กโรถ มา เอวํ กโรถาติ วตวา ติฏฐาฐาฐิตติ วุตเต นินวตติ ฯ โส ปุณทิวเส ฐรคามํ ปวิฏฐโจ มนุสเสหิ ภนเต ภทนต์ตา กุหิณฑิ วุตเต อาวุโส มา ปุจจถ ตุมหากํ กุลุปกา หิโยโย กลหํ กตวา นิภขมีสุ อหํ ยาจนโตปิ นินวตเตตฺตํ นาสกขินฺติ อาท ฯ เตสุ พาลา ตุนฺหิ อเหตุํ ปณฺชิตา ปน อมเหหิ เอตตํ กาลํ ภทนต์านํ กิณฺจิจิ ขลิตํ นาม น ทิฏฐปุพฺพํ เตสํ ภยํ อุปฺปชฺชมานํ อิมํ นิสฺสาย อุปฺปนฺนํ ภวิสฺสตีติ โทมนสฺสปตฺตตา อเหตุํ ฯ เตปิ เถรา คตฏฐาเน จิตฺตสุขํ นาม น ลภีสุ ฯ มหาเถโร จินฺเตสิ อโห นวกสฺส ภิกฺขุโน ภาริยํ กมฺมํ กตํ มุหุตฺตํ ทิฏฐจํ นาม อาคนตฺตภิกฺขุํ อาท มหาเถเรน สทฺธิ สมนฺโภาคํ มา อกาสิติ ฯ อิตโรปิ จินฺเตสิ อโห มหาเถรสฺส ภาริยํ กมฺมํ กตํ มุหุตฺตํ ทิฏฐจํ นาม อาคนตฺตภิกฺขุํ อาท อิมินา สทฺธิ สมนฺโภาคํ มา อกาสิติ ฯ เตสํ เนว สชฺชฅาโย น มนฺลิกาโร อโหสิ ฯ เต วสฺสสตจฺจเยน ปจฺจิมทิสาย เอกํ วิหารํ อคฺมฺสุ ฯ เตสํ เอกเมว เสนาสนํ ปาปุณฺนิ ฯ มหาเถเร ปวิสิตฺวา มญฺจเก นิสินฺเน อิตโรปิ ปาวิสิ ฯ (ฅมมปทฏฐกถาย สตฺตโม ภาโค หน้า ๖๘ - ๖๙)

๒. มหาเถโร ตํ ทิสฺวา สณฺชานิตฺวา อสฺสุนิ สนฺธาเรตฺตํ นาสกขิ ฯ อิตโรปิ มหาเถรํ สณฺชานิตฺวา อสฺสุปฺนฺณเณหิ เนตฺเตหิ กเถมิ นุ โข มา กเถมีติ จินฺเตตฺวา น ตํ สทฺชเยยฺรูปนฺติ เถรํ วนฺทิตฺวา อาท ภนฺเต อหํ เอตตํ กาลํ ตุมหากํ ปตฺตจิวรรคเหตุวา วิจรี อปิ นุ เม กายทวาราทิสฺส ตุมเหหิ กิณฺจิจิ อสารูปํ ทิฏฐปุพฺพนฺติ ฯ น ทิฏฐปุพฺพํ อาวุโสติ ฯ อถ กสฺมา ฅมมกถิกํ อโวจฺจตุถ มา เอเตน สทฺธิ สมนฺโภาคํ อกาสิติ ฯ นานํ อาวุโส เอวํ กเถมิ ตยา กิร มม อนฺตเร เอวํ วุตฺตนฺติ ฯ อหํปิ ภนฺเต น วทามิติ ฯ เต ตสฺมี ชเณ เตน อมเห ภินฺทิตฺตกาเมน เอวํ วุตฺตํ ภวิสฺสตีติ

ฌตฺวา อญฺญมญฺญํ อจฺจยํ เทสยีสฺสุ ฯ เต วสฺสสํ จิตฺตสฺสทํ อลภนฺตา ตํ ทิวสํ
 สมคฺคา หุตฺวา อายาม ตํ ตโต วิหารา นิกฺกทฺตฺมิสฺสามาติ ปกฺกมิตฺวา อญฺฺพุพฺเพน ตํ
 วิหารํ อคมฺสฺสุ ฯ ฌมฺมกฺธิโกปี เถเร ทิสฺวา ปตฺตจิวฺรํ ปฏฺิคฺคเหตฺุํ อฺุปกณฺฉิ ฯ เถรา
 น ตวํ อิมฺสฺมี วิหาเร วสิตฺุํ ยุตฺตรูโปติ อจฺจรํ ปหฺริสฺสุ ฯ โส สณฺจาทฺุํ อสฺกโกนฺโต
 ตาวเทว นิกฺขมิตฺวา ปลาโย ฯ อถ นํ วิสฺติ วสฺส สหสฺสาณิ กโต สมณฺธมฺโม
 สนฺธาเรตฺุํ นาสฺกฺชิ ฯ ตโต จวิตฺวา อวีจิมฺหิ นินฺพุตฺโต เอกํ พุทฺทนฺตรํ ปจิตฺวา อิทานิ
 คิซฺฌญฺเฏ วุตฺตปฺปกาเรน อตฺตภาเวน พุกฺขํ อญฺุโมติ ฯ (ฌมฺมปทฺฏจกถาย สตฺตโม
 ภาโค หน้า ๖๙ - ๗๐)